

Shaffy voor kinderen

Hans van den Boom
Oktober 2009

1. We zullen doorgaan

**We zullen doorgaan, met de stootkracht van de milde kracht
Om door te gaan, in een sprakeloze nacht
We zullen doorgaan, we zullen doorgaan, tot we samen zijn**

**We zullen doorgaan, met de wankelende zekerheid
Om door te gaan, in een mateloze tijd
We zullen doorgaan, we zullen doorgaan, tot we samen zijn**

**We zullen doorgaan, met het zweet op ons gezicht
Om alleen door te gaan, in een loopgraaf zonder licht
We zullen doorgaan, we zullen doorgaan, tot we samen zijn**

**We zullen doorgaan, telkens als we stilstaan
Om weer door te gaan, naakt in de orkaan
We zullen doorgaan, we zullen doorgaan, tot we samen zijn**

**We zullen doorgaan, als niemand meer verwacht
Dat we weer doorgaan, in een sprakeloze nacht
We zullen doorgaan, we zullen doorgaan
Tot we samen zijn**

Mia Dolores: *Tegen zichzelf.*

Vooruit, vooruit, ophouden meisje,
ophouden met huilen, ophouden met janken
klaar, afgelopen,

vooruit ophouden, stoppen nu,

zo krijg je hem niet terug,

met tranen krijg je hem niet terug.

Ik weet ook wel dat dit een van de treurigste geschiedenissen

uit mijn leven is, mijn meeuwenleven,

dat weet ik ook wel.

En dat het jongetje Sam,

met zijn rood haar, zijn rooie krullen,

mijn lief gevangen houdt.

En dat hij niet weet waar hij mee bezig is.

Mijn arme Fernandes.

Dat weet ik ook wel.

En dat ik hem allang vergeven heb,

mijn grote meeuwenliefde Fernandes.

ik vergeef je, Fernandes.

Sammy, laat hem gaan, laat hem alsjeblief gaan,
het is maar een meeuw.
Ja en dat Fernandes en ik
stapelgek op elkaar zijn.
Dat we in een zware storm
tegen elkaar opgebotst zijn.
En nu twee verliefde meeuwen,
die nog geen minuut zonder elkaar kunnen.
En waarom denkt de mensheid toch
dat ze van elk dier een huisdier kunnen maken?

2. Duet

**Hou van mij als de wind
het verloren blad weer vindt
het verdorde graan wegmaait
hou van mij als de wind weer waait
en de nacht weer wit zal zijn
en de maan van hermelijn
als de tuin weer opengaat
en het pad vol bloemen staat
Hou van mij maar niet
't is een treurig liedje
Een liedje van verdriet
hou van mij maar niet**

**Morgen komt de dauw
morgen komt het ochtendblauw
morgen komt de zon
'k wou dat alles kon**

Mia Dolores:

Maar laten we terug gaan
terug in de tijd, terug naar de lente
voordat Fernandes gevangen genomen werd,
naar de eerste lentedag waarop ik samen
met mijn oom Henri over het Olympisch Stadion vlieg
en waar we op de hoogste zitplaatsen
van de tribune neerstrijken.

Oom Henri:

Vandaag is de lente begonnen, Dolores.

Mia Dolores:
Mijn oom Henri.

Oom Henri:
Vandaag is het de eerste dag van de lente.

Mia Dolores:
Wij wonen in een meeuwenkolonie
op het dak van een Citroën garage,
in de buurt van het Olympisch stadion,
daar waar het gras tussen de tegels groeit.
Mijn grote liefde Fernandes
was al voor dag en dauw vertrokken.
'Honger', krijste zijn ijle stem hoog in de blauwe lucht.
'De stad is mijn huis,
de stad is mijn schuilplaats' en weg is ie.

Oom Henri:
Mia?

Mia Dolores:
Over de Stadionweg.

Oom Henri:
Vertrouw je hem?

Mia Dolores:
Over de Ceintuurbaan.

Oom Henri:
Je luistert niet naar me.
Vertrouw je Fernandes?

Mia Dolores:
Over de Ferdinand Bol, de Albert Cuyp,
over de markt op de Albert Cuyp.

Oom Henri:
Dat er gepaard moet worden, Mia.

Mia Dolores:
Waar het naar Spaanse worst, naar Vietnamese loempia's,

naar verse vis ruikt.

Oom Henri:

Meisjesmeeuwen hebben nu eenmaal een meeuwenmossel,
mannetjes hebben nu eenmaal een meeuwenwiebel.

Ben je net uit je ei gekropen?

Het is lente, Mia Dolores, lente.

Mia Dolores:

Fernandes houdt van mij.

Oom Henri:

Maar de stad zit vol meeuwenmeiden.

Mia Dolores:

Van mij.

Oom Henri:

Hoe weet je dat zo zeker?

Mia Dolores:

Fernandes en ik zijn zo trouw als de zwanen.

Oom Henri:

Hoe weet je dat.

Mia Dolores:

Oom Henri, de onbetrouwbaarheid zelve.

Oom Henri:

Ik ben er altijd voor je.

Mia Dolores:

Zijn hele leven in dienst van het vrouwvolk.

Oom Henri:

Nu niet meer.

Mia Dolores:

Omdat je te oud bent.

Oom Henri:

Je kunt altijd op me rekenen.

Mia Dolores:

Voor hem was het flirten en flikflooiën
met het vrouwvolk voorgoed voorbij,
geen warme lente nachten meer voor mijn arm Oompje.
Kijk, oom Henri, kijk hoe die man daar
bij de ingang van het Olympisch Stadion naar ons loert.
Die heeft vannacht zeker zijn bed niet gezien.

Oom Henri:

Het is lente, Mia, lente!

3. Hé meneer

**Hé meneer, hoe komt u zo vroeg op vanmorgen
U ziet zo grauw, u ziet zo blauw, in de morgenkou
Nee, u bent vast niet naar bed geweest
Had u een feest, meneer
Heeft u plezier gehad in onze stad, meneer
Wilt u naar huis? Of heeft u geen thuis?**

**Hé meneer, hoe komt u zo droevig vanmorgen
En zo alleen, en zo alleen, en zo ver heen
Nee, 't is u vast niet zo goed gegaan
't Gaat ons niet aan, meneer
Maar waar naar toe; u ziet zo moe, meneer
Wilt u naar huis? Of heeft u geen thuis?**

**De stad is te vroeg voor u opgestaan
En verkeer raast door de straten
De stad is te vroeg voor u opgestaan
En u voelt zich verlaten**

**Nee meneer, uw wereld is niet zonder zorgen
U heeft het koud, u heeft het koud, u kijkt zo oud
Ach, u moet heel snel naar bed toegaan
Blijf nu niet staan, meneer
Neem onze hand, neem onze hand, meneer
Wilt u naar huis
Kom bij ons thuis**

Oom Henri:

Maar voor haar was het flirten en flikflooiën

nog lang niet voorbij.
Nee, dat was nog maar net begonnen
en deze lente moest het gebeuren.

Mia Dolores:
In een storm ben ik tegen hem opgevlogen, mijn Fernandes,
en het was meteen raak.

Oom Henri:
Ja, en na die botsing,
verlangde ze alleen nog maar
naar het moment dat het zou gebeuren.

Mia Dolores: *Zucht.*
Fernandes.

Oom Henri:
Dus?

Mia Dolores:
Omdat hij de mooiste van de kolonie is.

Oom Henri:
Dus?

Mia Dolores:
Omdat hij mij heeft uitgekozen.

Oom Henri:
Dus?

Mia Dolores:
Om een heel nest vol meeuwenjong te maken.

Oom Henri:
Dus?

Mia Dolores:
Ik begrijp je niet, oom Henri?

Oom Henri:
Dat je niet de enige bent.

Mia Dolores:
Dus?

Oom Henri:
Dat het in de stad krioelt
van de prachtigste meeuwenmeiden.

Mia Dolores:
Dus?

Oom Henri:
Dus, hebben jullie het al gedaan?

Mia Dolores:
Hoe bedoel je?

Oom Henri:
Je gaat me toch niet vertellen
dat je niet weet waar ik het over heb?

Mia Dolores:
Ik wist heel goed waar hij het over had,
maar wilde er niet over spreken, niet met hem.
Ik staarde naar het huis van 't jongetje
met zijn koperkleurige krullen.
De twaalfjarige Sam die met zijn moeder Heleen van Dam,
in de schaduw van het Olympisch stadion woonde.
En hoewel de woorden van mijn oom Henri
mijn bloed dikker maakten,
mijn hartslag versnelden,
kon ik hem niet bekennen,
kon ik het mezelf amper bekennen,
dat ik het niet durfde en dat dat
mijn diepste geheim was.
Ik durfde het gewoon niet.
Alleen niemand, maar dan ook niemand,
mocht dit ooit te weten komen.

4. In oktober

In oktober kwamen wij
in een storm elkander tegen
onze liefde bloeide bij
mist en hagel, wind en regen

Want het hart maalt om geen enkel seizoen
wat moet een hart
wat moet een hart
met lente doen
Januari of april
het doet wat 't wil
want het houdt geen kalender bij
dat hart van mij

In een koude winter stad
vonden wij elkanders armen
in een huis van liefde dat
onze lichamen verwarmde

Want het hart maalt om geen enkel seizoen
wat moet een hart
wat moet een hart
met lente doen
Januari of april
het doet wat 't wil
want het houdt geen kalender bij
dat hart van mij

*Deze volgende twee coupletten worden niet gezongen.
Muziek loopt door tot na de monoloog.*

Mia Dolores:
En terwijl hij diep in mijn ogen kijkt, zegt hij:
Zeg ja Dolores, zeg alsjeblieft ja.
Alles in je zegt ja.
Nee, nee, nee, alles zegt nee.
Alles zegt nee.
Strakjes, strakjes.
Maar ik zie het toch?
Het kan niet.

Soms kan alles.
Ik wou dat alles kon.
Ik ben er nog niet klaar voor, ik ben nog niet af.
Meer af word je niet, geloof me.
Strakjes.
Bij jou wil ik zijn, als de wind je veren beroert.
Nee Fernandes.
Als de wind je veren streelt.
Niet doen Fernandes.
Ik zal je als de zon verwarmen.
Alsjeblieft Fernandes.
Geen mooier meeuwenmeisje dan jij.
Stoppen Fernandes.
*Blijf niet in de schaduw van het voetbalstadion hangen,
vlieg met me mee, Mia Dolores,*
Maar dat kan ik niet.
Hoog, hoog in de hemel.
Straks.
Hoog, hoog in de hemel.
Klinken zijn woorden nu,
bijna even dwingend als het gejuich
op zondag in het Olympisch stadion.
Ik gloei van top tot teen,
mijn ziel in vuur en vlam,
en ik wil wel met hem mee,
hoog, hoog in de hemel,
want hoe dwingend zijn stem,
zijn ogen spreken een andere taal,
de taal van de twijfel,
de taal van de onzekerheid,
van 't breekbare,
van 't onmogelijke.
En zijn ogen veranderen van bruin naar zacht grijs,
vragende ogen vol verlangen
naar geborgenheid, naar veiligheid,
naar mijn veiligheid.
De stad is mijn huis, de stad is mijn schuilplaats.
O, ja? O, ja?
Mijn hart is jouw huis, mijn hart is jouw schuilplaats.
En mijn branderig meeuwenlijf
schreeuwt een langgerekt ja.
Maar mijn laffe meeuwensnavel
kermt een braaf nee.

Omdat ik niet durf.
Omdat ik bang ben,
bang ben deze knappe Fernandes
op deze eerste lentedag voor eeuwig te verliezen.

**Want het hart maalt om geen enkel seizoen
wat moet een hart
wat moet een hart
met lente doen
Januari of april
het doet wat 't wil
want het houdt geen kalender bij
dat hart van mij**

Mia Dolores:
En de volgende avond
komt mijn Fernandes aangevlogen.
Zijn stevige, gespierde vleugels gestrekt
in de ondergaande zon.
Over de Stadionweg, over de Citroën garage,
scherend over het huis van Heleen van Dam
met haar lange blonde vlecht en haar kobalt blauwe vest,
moeder van de twaalfjarige jongen Sam,
de verlegen Sam met zijn rode krullen.
Het huis, dat zwaar tegen het Olympisch Stadion aanleunt.
In de schaduw van de machtige arena,
met zijn lichttorens en wapperende vlaggen,
het huis met zijn kleine verborgen binnenplaats.

Mijn hart springt op, Fernandes.
Ik vlieg op hem af, zie nog net
Heleen van Dam op haar binnenplaats
zittend op een keukentrapje,
naast een bloempot met een uitgebloeide azalea.

Fernandes, Fernandes.
En verliefd cirkelen we om elkaar heen,
landen op het dak van de Citroën garage.
Ik kijk verliefd in zijn bruine onzekere ogen.
En dan roept hij zomaar ineens.
Dat hij me nooit meer wil zien.
Dat het klaar is, dat het over is, dat het uit is.
Dat hij vandaag nog een ander vindt.

'Als je mij mijn nest met jong spul niet gunt.'
En weg is hij.
Wacht op me, laat het me uitleggen.

Oom Henri:
Traag kruipt de avond over de Stadionweg.

Mia Dolores:
Ik wijs je niet af, Fernandes.

Oom Henri:
Op deze tweede lentedag.

Mia Dolores:
Ik wil je geen pijn doen.

Oom Henri:
Die naar nieuw leven ruikt.

Mia Dolores:
Ik durf gewoon niet.

Oom Henri:
In de nooit slapende stad.

Mia Dolores:
Hoe moet het nu verder met mij?

Oom Henri:
Met zijn zwervers en daklozen.

Mia Dolores:
Slaap zonder vrees, help mij.

Oom Henri:
Een goederentrein snijdt met een snerpende fluittoon
de avond in tweeën.

Mia Dolores:
Stemmen van een paar branieschoppers op de Stadionweg.

Oom Henri:
Ergens luidt er een kerkklok.

Mia Dolores:

Slaap zonder vrees, help mij.

De drie jongens, de brarieschoppers,

slenteren achteloos richting

het huis van Heleen van Dam,

het huis van de verlegen Sam.

Bellen aan, bellen nog een keer aan,

Wachten totdat Sam open doet,

totdat de schuwe Sam voorzichtig de deur open duwt.

Oom Henri:

Ik ben Freek uit de Achillesstraat.

Mia Dolores:

Ze zijn met zijn drieën.

Oom Henri:

En we hebben ongelooflijk veel zin om die trots

van je gezicht te veggen.

Mia Dolores:

Sam staart naar zijn schoenen.

Dan begint één van zijn twee

handlangers, de broertjes

Patrick en Corretje van Dixhoorn,

Sam uit te dagen.

En Freek uit de Achillesstraat

zegt dat Sam een idioot is.

Oom Henri:

Idioot.

Mia Dolores:

En dat die in 't gesticht thuis hoort.

Oom Henri:

Je hoort in 't gesticht thuis, jij.

Mia Dolores:

En dat hij zijn mond open moet doen.

Oom Henri:

Je moet je mond open doen.
Mia Dolores:
Anders slaat hij hem wel open.

Oom Henri:
Anders sla ik hem wel open.

Mia Dolores:
Maar Sam met zijn rode krullen
zwijgt in alle talen.
En dan slaan ze hem nog eens,
en nog eens en nog eens.

Net zolang tot Heleen van Dam
op het kabaal afkomt.
Laat mijn kind met rust, pestkoppen,
waarom laten jullie die jongen verdomme niet met rust.
Is het zo moeilijk, iemand die een beetje anders is, met rust te laten?

En de branieschoppers verdwijnen aarzelend, schoorvoetend,
treiterend traag zoals ze gekomen zijn.

Met de tranen in haar ogen
slaat Heleen van Dam
haar armen om hem heen.
En ik dan, wie slaat er met tranen in zijn ogen
zijn armen om mij heen?
Fernandes?

5. Zo hoog in de hemel

**Zo hoog in de hemel is alles hetzelfde
een maan een maan en een ster
en ik die nu wegga en nooit naar jou terugga
ben morgen voor jou even ver**

**Zo laag op de aarde is alles hetzelfde
een vrouw en een vrouw en een man
en ik die nu wegga en nooit bij jou terugga
omdat ik niet zonder je kan**

**Alle woorden vanavond ze zeggen hetzelfde
dat ik zolang op jou heb gewacht
maar kijk hoe ik wegga en nooit naar jou terugga
en langzaam verdwijn in de nacht**

Oom Henri:
Wakker worden, Mia Dolores, wakker worden.

Mia Dolores:
Een druilerige grijze lentemorgen zonder Fernandes.
Waarom zou ik wakker worden.

Oom Henri:
Kom mee Mia Dolores.

Mia Dolores:
Liever niet.

Oom Henri:
Maar je moet iets eten.

Mia Dolores:
Ik heb geen honger.

Oom Henri:
Kom mee naar de Albert Cuyp.

Mia Dolores:
En langzaam strekken we onze vleugels
over de Stadionweg, de Ceintuurbaan, de Ferdinand Bol,
over de markt de Albert Cuyp richting de Van Woustraat,
naar Snackbar Barbarella.
Maar nergens een kapotte puntzak of een verdwaald frietje.
Naar Broodje Van Popov, waar alleen maar wat kruimels voor de brutale
spreeuwen achtergelaten zijn.
Naar Bob's frituur. Bij Bob's frituur niets te vinden.
Een paar reigers loeren naar de overheerlijke Spaanse worst,
de Vietnamese loempia's,
de verse gebrande cashewnoten,
de gegrilde kip, de verse vis.

Op het huis tegenover de olijven- en zuurwarenkraam van Chris landen we, onder ons staan de viskramen vinnetje aan vinnetje, de geur doet ons het water door de snavelen lopen en we luisteren geduldig naar het geklaag en gezeur van de mensheid diep onder ons.

Oom Henri:

Dat vroeger alles beter smaakte,
dat ik gewoon heimwee heb naar die mosselen van vroeger.

Mia Dolores:

Heimwee waar hebben ze 't over.

Op 't terras van café de Groene Vlinder zit een oude vrouw in een grijze regenjas gebogen over haar sudokuutje, een wit flesje typex op haar tafeltje. Bij de groentekraam brengt een man zijn aardbeien terug.

Oom Henri:

Die smaken niet naar aardbeien, das gewoon goedkope rotzooi.
Alsof ik niet weet hoe een aardbei smaakt?
Ik heb in de aardbeien gezeten, snotneus.
Geef mij maar een paar paprika's.

Mia Dolores:

Een Surinaamse vrouw flirt openlijk met kousenverkoper.

Oom Henri:

E gudu (*Schatje*), als je genoeg van je vrouw hebt,
ga eens uitlopen (*Vreemdgaan*),
ga eens snoepen (*Vreemdgaan*),
ik ga je bloed drinken (*Ik ga je gek maken*)
met mijn bakadyari (*Achterste*)
maak eieren, (*Schiet op*), mati (*Vriend*), ik ben je smatje (*schatje*).

Mia Dolores:

Een zwaar in het zwart verpakte vrouw slaat haar jengelend kind net iets te hard, kind wil een zakmes, kind krijgt geen zakmes, kind loopt boos weg.
Bij de Vlaardingse haringkraam gooit een moddervette tiener haar broodje haring verveeld op de grond.

Oom Henri:

Nou heeft hij de haring voor de derde keer niet goed schoon gemaakt en nou zit mijn mond vol graatjes, gadverdamme, dit hoef ik echt niet te pikken, dat is nou al de derde keer, ik kan die broodjes wel blijven weggoien.

Mia Dolores:

En met een doodsverachting zeilen we als twee raketten op het broodje af, maar de haringverkoper smijt luid lachend zijn emmer afvalwater over ons heen.

Oom Henri:

Wegwezen, wegwezen. Vreselijke beesten zijn het.

Mia Dolores:

Aan het begin van de markt op het fietspad van de Ferdinand Bol valt er een fietser onhandig, omdat een oude Turkse vrouw niet goed uitkijkt, gevallen man begint grof over buitenlanders te schelden, man is zelf ook buitenlander, want hij roept dat ze zoiets in Kaap Verdië wel uit hun hoofd laten, niet uitkijken op een plek waar fietsers mogen fietsen.

Oom Henri:

Ouwe Turkse snol, uitkijken.

Mia Dolores:

Oom Henri?

Nat en met een lege maag vliegen we over het terras van de Groene Vlinder, waar een stukje ontlading plaatsvindt, want ik voel een natte witte kledder langs mijn mossel wegglijden, zo naar 't Sudokuutje van de vrouw op het terras.

Oom Henri:

Nou giet er verdomme iemand een heel bierglas vol typex over mijn Sudokuutje, hoe ga ik die viere nou vinden?

Mia Dolores:

Een dikke man op een scootmobiel, een kratje bier op zijn knieën.

Oom Henri:

Ik glij vanavond lekker in mijn eigenste transvet de nacht in. Zo.

Mia Dolores:

Weg van de Cuyp richting Noordermarkt.

En dan ineens op de Ruysdaelkade op een bankje
zien we de kop met rode krullen.

Mia Dolores, oom Henri:
Sam?

Mia Dolores:
Een blauw oog en een pleister in zijn hals.

Mia Dolores, oom Henri:
Sam?

Mia Dolores:
Zijn mobiele telefoon aan zijn oren gekluisterd.

Mia Dolores, oom Henri:
Sam?

Mia Dolores:
Luidspreker aan, we horen zijn moeder
Heleen van Dam snel praten,
dat ze van hem houdt,
en dat hij niet weg moet lopen,
en dat hij naar huis moet komen.
Omdat er een verrassing op hem wacht.
En dat ze niet boos is.
En dat hij altijd welkom is.
En dat hij toch ook altijd een huisdier gewild heeft,
en kom dan maar snel naar huis,
Sam Asjeblijft.
Oom Henri, stil eens.
Stil, oom Henri, stil. Luister.
Want die stem achter de stem van Heleen van Dam,
ken ik, het is,... het is Fernandes.
Fernandes, Fernandes, ben jij dat, roep ik, Fernandes?
Sam staat van schrik op, laat zijn mobieltje vallen
ik vlieg er op af, als was het mijn geliefde zelf.
Ja, ja, Mia, ik ben het, help mij.
Ik zit op de binnenplaats, help mij.

We vliegen over de gracht.
Oom Henri, oom Henri, Fernandes is in die schacht gevallen,
de verborgen binnenplaats van het huis van Heleen van Dam.

We moeten hem helpen.

Oom Henri:
Jij Dolores.

Mia Dolores:
Hoe bedoel je?

Oom Henri:
Jij Dolores, ik niet.

Mia Dolores:
Maar Fernandes zit gevangen.

Oom Henri:
Ik heb een afspraak.

Mia Dolores:
Met wie? Met wie?

Oom Henri:
Met ene Marije bij de droogdokken in 't Oosterdok.

Mia Dolores:
De binnenplaats is te smal om omhoog te vliegen,
we moeten hem helpen, oom Henri?

Oom Henri:
Het spijt me. *zachtjes* Het is lente.

Mia Dolores:
Ja nou weten we het wel.
En weg is hij.

6. Laat me

**Ik ben misschien te laat geboren
of in een land met ander licht
Ik voel me altijd wat verloren
al toont de spiegel mijn gezicht**

**Ik ken de kroegen en kathedralen
van Amsterdam tot aan Maastricht
Toch zal ik elke dag verdwalen
dat houdt de zaak in evenwicht**

**Laat me, laat me, laat mij gewoon mijn gang maar gaan
Laat me, laat me, ik heb het altijd zo gedaan**

**Ik zal m'n vrienden niet vergeten
want wie mij lief is blijft me lief
En waar ze wonen moest ik weten
maar ik verloor hun laatste brief
Ik zal ze heus wel weer ontmoeten
misschien over een dag, misschien over een jaar
Ik zal ze kussen en begroeten
het komt vanzelf weer voor elkaar**

**Laat me, laat me, laat mij gewoon mijn gang maar gaan
Laat me, laat me, ik heb het altijd zo gedaan**

**Ik ben gelukkig niet verankerd
soms woon ik hier, soms woon ik daar
Ik heb mijn leven niet verkankerd
'k heb geen bezit en geen bezwaar
Ik hou van water en van aarde
ik hou van schamel en van duur
D 'r is geen stuiver die ik spaarde
ik leef gewoon van uur tot uur**

7. Marije

**Op het land, in de weiden, in de bossen, op het strand
Wil ik mij nu gaan vermeien, met Marije aan m'n hand
Mijn Marije is zo mollig, is zo wollig, is zo zacht
Mijn Marije is zo dollerig, en snellig in de nacht**

Na eerste couplet:

Mia Dolores:

Hoe we samen na die botsing in de storm
buitelend en vallend op het dekzeil
van een oude sleepboot terecht waren gekomen,
hoe verliefd we tegen elkaar aan hadden gezeten
onder het zeil waar het rook naar
teer en vermolmd hout,
hoe blij en gelukkig we waren.
Terwijl buiten de storm om ons heen jakkerde.

Op het water, in de plassen

In de regen, in de wind, wil ik mijn Marije wassen

Omdat zij dat lekker vindt

Ik wil mijn Marij versieren, ik tooi mijn Marije bont

Duizend rozen, anjelieren, duizend kussen op haar mond

Hoe we de volgende dag uitgebreid gedineerd hebben,
uitgebreid getrakteerd door leerlingen van het Montessori lyceum,
omdat alle leerlingen hun hele broodtrommel
gul op het dak voor ons leegschudden,
muffins, eierkoeken, boterhammen met de
aller heerlijkste makreelsalade, zalmzalade, tonijnsalade.

Ik laat mijn Marije hollen

Door de golven van de zee. Daarna door de duinen rollen

Ach Marije, neem je mee. Mijn Marije in de hei

in de klei zo moddervet. Mijn Marije in de wei

Mijn Marije in m'n bed

Mia Dolores:

Terug naar het Olympisch Stadion
naar het huis van Sammy en Heleen.

Naar het dak, waar ik voorzichtig
over de rand kijk.

Heleen op haar keukentrapje,
links een grote bloempot
met een uitgebloeide azalea,
rechts een bruin versleten hok.

Bij haar voeten een wit soepbord.

In haar linkerhand een glas bier,

in haar rechter de fles.

Proost, proost Leo, hoor ik haar stem boven de wind.

En dan, dan zie ik hem, mijn geliefde Fernandes,
hoe onzeker hij uit zijn hok waggelt
naar 't soepbord sukkelt,
en Heleen, die bier in het soepbord giet
en proost zegt, proost Leo, proost.
Mijn trotse Fernandes, een Leo.
Ik kom je halen, Fernandes, ik kom je halen.
En dat de moeder van Sam een lied zingt.
Ik kom je halen, Fernandes, ik kom je halen.
En dat de moeder van Sam lacht.
Ik kom je halen, Fernandes, ik kom je halen
Dat de moeder van Sam weer proost.
Ik kom je halen, Fernandes, ik kom je halen.
En nog een lied zingt.
Wat willen ze van mijn lief?
Als een gedresseerde aap aan het circus verkopen?
En waarom voert die vrouw hem bier?
Dan praat mijn Fernandes zijn meeuwentaal,
maar ik versta hem niet.
Niet drinken Fernandes, niet doen.
En nu hoor ik hem niet meer.
Zie hem niet meer.
En leeg is het bord.
En de moeder van Sam lacht onbestemd,
en o, nu verandert haar lachen in huilen.
Proost Leo, huilt ze, proost,
op de vergeten Sammy,
die...die..die...
Voetstappen klinken over 't plein.
Die op een goeie dag besloten heeft
op te houden met praten.
Een pianosonate ergens in de verte.
(Een sonate rond het Sammy thema?)
Voorgoed, wat ik ook doe, wat ik ook probeer.
Proost Leo...op...op de stilte rond Sammy.
De voetstappen verdwijnen de nacht weer in.
Fernandes, hoor je me?
Een angstaanjagend kilte overvalt me,
alsof er een zwarte nachtelijke ijsvogel op me neer stort.
Fernandes, hoor je me?
Ik kijk naar de bloempot met de uitgebloeide azalea,
mijn hart bonst in mijn keel.
Fernandes?

Fernandes, leef je nog?

8. Pastorale

**Mijn hemel, blauw met gouden halen
mijn wolkenstorens, ijskristallen
kometen, manen en planeten. Aah, alles draait om mij
En door de witte wolkenpoort, tot diep onder de golven
boort mijn vuur, mijn liefde zich in de aarde
En bij het water speelt een kind
en alle schelpen dat het vindt gaan blinken als ik lach**

**Ik hou van je warmte op mijn gezicht
Ik hou van de koperen kleur van je licht
Ik geef je water in mijn hand
en schelpen uit het zoute zand
Ik heb je lief, zo lief
Ik wil niet meer bij jou vandaan
Ik heb je lief, zo lief
ik heb je lief**

**Ik scheur de rotsen met mijn stralen
verdroog de meren in de dalen!
En onweersluchten doe ik vluchten. Aah als de regen valt
Verberg je ogen in mijn hand
voordat mijn glimlach ze verbrandt
Mijn vuur, mijn liefde, mijn gouden ogen
't Is beter als je nog wat wacht
want even later komt de nacht en schijnt de koele maan**

**De nacht is te koud, de maan te grijs
toe neem me toch mee naar je hemelpaleis
Daar wil ik zijn alleen met jou
en stralen in het hemelblauw
Ik heb je lief, zo lief**

**Als ik de aarde ga verwarmen
laat ik haar leven in mijn armen
van sterren weefde ik het verre, aah het noorderlicht
Maar soms ben ik als kokend lood
ik ben het leven en de dood
in vuur en liefde, in alle tijden**

**Mijn kind, ik troost je, kijk omhoog
vandaag span ik mijn regenboog
die is alleen voor jou**

**Ik wil liever branden, neem me mee
Wanneer je vanavond gaat slapen in zee
Nee nooit sta ik een seconde stil
geen mens kan mij dwingen wanneer ik niet wil
En vliegen langs jou hemelbaan
ik wil niet meer bij jou vandaan
Ik heb je lief, zo lief
Geen leven dat ik niet begon
je kunt niet houden van de zon**

Muziek van de vrouwenpartij loopt door.

Mia Dolores:

De volgende avond op de Albert Cuyp.
Mannen die af en aan rijden om de kramen op te ruimen,
geraamtes van ijzeren frames
rammelen in hun karretjes,
gerinkel van metaal tegen metaal.
Overall karton, overall rot fruit, overall afval.
De hele meeuwenkolonie scherend over de markt,
op zoek naar eten,
en iedereen: 'Waar is Fernandes toch?'
'We hebben hem al dagen niet gezien?'
Duiven, spreeuwen, maar vooral reigers.
Die zich met onvoorspelbare bewegingen
in de straat laten zakken.
Op zoek naar eten, op zoek naar ruzie.
Ik haat ze, ik haat die reigers.
'Waar is Fernandes toch?'

Ik heb je lief, zo lief (5x) Stil.

Terug naar huis, over Oud Zuid en
dan begint het te regenen,
striemende regen, doffe windvlagen.
Tussen de mensen met hun zwarte paraplu's,
loopt Sam, nat en doorweekt op weg naar huis.

Hoog over het Olympisch Stadion
over het huis waar ze mijn Fernandes gevangen houden,
over de Citroën garage, terug naar het Olympisch Stadion,
naar het huis met de verborgen binnenplaats,
over de tegels waar 't gras tussen groeit.

9. Sammy

**Sammy, loop niet zo gebogen
Denk je dat ze je niet mogen?
Waarom loop je zo gebogen?
Sammy, met je ogen, Sammy, op de vlucht**

**Hoog, Sammy, kijk omhoog, Sammy
Want daar is de blauwe lucht**

**Sammy, loop niet zo verlegen
Zo verlegen door de regen
Waarom loop je zo verlegen?
Sammy, door de stegen, Sammy, van de stad**

**Hoog, Sammy, kijk omhoog, Sammy
Want dan word je lekker nat**

**Sammy
Kromme, kromme, Sammy
Dag, Sammy
Domme, domme, Sammy**

**Kijkt niet om zich heen
Doet alles alleen
En vindt de wereld heel gemeen**

**Sammy wil bij niemand horen
Zich door niets laten verstoren
Toch voelt hij zich soms verloren
Sammy, hoge toren, Sammy, kan 't niet aan**

**Hoog, Sammy, kijk omhoog, Sammy
Want daarboven lacht de maan**

**Sammy wil met niemand praten
Maar toch voelt hij zich verlaten**

**Waarom voel je je verlaten?
Sammy, op de straten, Sammy, van de stad**

**Hoog, Sammy, kijk omhoog, Sammy
Want dan word je lekker nat**

**Sammy
Kromme, kromme, Sammy
Dag, Sammy
Domme, domme, Sammy**

**Kijkt niet om zich heen
Doet alles alleen
En vindt de wereld heel gemeen**

**Sammy wil heus wel veranderen
Maar is zo bang voor de anderen
Waarom zou je niet veranderen?
Sammy, want de anderen, Sammy, zijn niet kwaad
Hoog, Sammy, kijk omhoog, Sammy
Anders is het vast te laat**

**Sammy loopt maar door de nachten
Op een wondertje te wachten
Wie zal dit voor jou verzachten?
Sammy, want jouw nachten, Sammy, zijn zo koud**

**Hoog, Sammy, kijk omhoog, Sammy
Er is er één die van jou houdt**

Mia Dolores:
Terug van de droogdokken in 't Oosterdok,
mijn oom Henri,
na zeven lange dagen weer boven water.
Ik zit op de rand van het huis en luister.
Tussen mij en mijn oom hangt er een ijzige stilte.

Oom Henri: *Gromt.*

Mia Dolores:
Niet gaan grommen, oom Henri.
Alsjeblieft niet gaan grommen, ik luister.

Oom Henri:
Mia?

Mia Dolores:
Heeft die Marije je de laan uitgezet,
je hebt toch zelf altijd gezegd,
dat je er te oud voor was.
Waarom ben je er dan aan begonnen.

Oom Henri:
Mia?

Mia Dolores:
Het is toch lente.

Oom Henri:
Mia.

Mia Dolores:
Kun je het vrouwvolk niet meer aan?

Oom Henri:
Dat is het niet.

Mia Dolores:
Wat is het dan wel?

Oom Henri:
Het spijt me, Mia.

Mia Dolores:
Ik luister?

Oom Henri:
Dat ik je in de steek gelaten heb.

Mia Dolores:
Ik luister of ik hem nog hoor?

Oom Henri:
Dit is geen leven, Mia?

Mia Dolores:
Stil?

Oom Henri:
Je hebt hem al zeven dagen niet meer gehoord.

Mia Dolores:
Kan me niks schelen.

Oom Henri:
Of gezien, dit is geen leven.

Mia Dolores:
Als je maar niet gaat zeggen dat ie dood is.

Oom Henri:
Sluit het boek.

Mia Dolores:
Er wordt niks gesloten.

Oom Henri:
Je eet niet meer.
Je wacht alleen nog maar.

Mia Dolores:
Moet ik hem opgeven?

Oom Henri:
Ik zou het maar doen.

Mia Dolores:
Moet je niet naar die droogdokken in 't Oosterdok?

Oom Henri:
Misschien?

Mia Dolores:
Al is mijn hoop nog zo broos,
zo dun als het vlies van een zeepbel,
ik blijf op hem wachten,
begrepen en jij hoeft me daar niet meer bij te helpen.
Ga maar naar je Marije.

Het is toch lente oom Henri.

10. Zing, vecht, huil, bid lach, werk en bewonder

**Voor degene in een schuilhoek achter glas
Voor degene met de dichtbeslagen ramen
Voor degene die dacht dat hij alleen was
Moet nu weten: we zijn allemaal samen
Voor degene met het dichtgeslagen boek
Voor degene met de snel vergeten namen
Voor degene die 't vruchteloze zoeken
Moet nu weten: we zijn allemaal samen**

**Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Niet zonder ons**

**Voor degene met de slapeloze nacht
Voor degene die 't geluk niet kan beamen
Voor degene die niets doet, alleen maar wacht
Moet nu weten: we zijn allemaal samen
Voor degene met z'n mateloze trots
In z'n risicoloze hoge toren
Op z'n risicoloze hoge rots
Moet nu weten: zo zijn we niet geboren**

**Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Niet zonder ons**

**Voor degene met het open gezicht
Voor degene met het naakte lichaam
Voor degene in het witte licht
Voor degene die weet: we komen samen**

**Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder**

**Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Niet zonder ons**

**Niet zonder ons
Niet zonder ons
Niet zonder ons
Niet zonder ons
Niet zonder ons
Niet zonder ons
Niet zonder ons
Niet zonder ons**

Mia Dolores:

Zondagmiddag, een strak blauwe hemel.

Uit alle hoeken en gaten stromen de mensen
als mieren naar het Olympisch Stadion,
voor de wedstrijd van het jaar.

De stad ademt de geur van vlierbes, van jasmijn,
van seringen en meidoorn.

De buurt lijkt uitgestorven.

Af en toe stijgt er een massale juichkreet uit het Stadion omhoog.

Van Fernandes al weken geen teken van leven.

Dan verschijnen ineens de drie branieschoppers.

Freek uit de Achillesstraat,
en de broertjes Patrick en Corretje van Dixhoorn.

Freek draagt een zwart leren

Monclerjasje met bontkraag,

zou dat zijn achillespees zijn,

zo'n net iets te chique jasje.

Achter hem de broertjes met witte banden

in het haar en oranje trainingspakken.

Ongeduldig slaan ze met hun

plastic pvc buizen op hun handpalmen.

Hun dreiging bezorgt me de koudste rillingen.

Ik wil weg, niet nog een keer,

ik wil niet nog een keer zien,

hoe ze Sam met zijn gesloten gezicht in elkaar slaan.

Kom eens naar buiten laffe schijtlijster.

Het huis ziet er uitgestorven uit.

Laat je eens zien, vuurtoren, en spring eens op groen.
Peter en Corretje lachen gehoorzaam.

En dan gaat de deur heel langzaam open.
De hele meeuwenkolonie houdt haar adem in.
Daar staat Sam, trots en uitdagend in het witte licht.
met gestrekte rug en in zijn rooie krullen,
iets ongelofelijks,
iets...
de poten van een grote meeuw...
Fernandes
Fernandes, roep ik.

Eventjes draait hij zijn kop in mijn richting.
Maar snel concentreert hij zich weer
op het gevecht, want dat er gevochten gaat worden
staat als een paal boven water.
Dan spreidt Fernandes dreigend zijn machtige vleugels.
Is hij een huisdier geworden?
Klaar om zijn leven op te offeren voor zijn baas?
We zijn verbijsterd.
Fernandes en Sam ten strijde tegen
de bende uit de Achillesstraat?
Oom Henri moet jij niet naar je Marije in 't Oosterdok?

Oom Henri:
Laten we ze helpen.

Mia Dolores:
Moet jij je niet achter haar vleugels verstoppen?

Oom Henri:
Laten we Fernandes helpen.

Mia Dolores:
Goed, oom Henri, goed, hoe?

Oom Henri:
Laat me.

Mia Dolores:

En de hele meeuwenkolonie achter oom Henri aan,
die als eerste luid krijsend over de hoofden van de jongens scheert,
de andere meeuwen doen hem na, steeds uit een andere hoek,
en Sam zet zijn voet achter het been van zijn vijand,
die verbouwereerd door de witte wolk van meeuwen,
valt, opstaat, weer valt, weer op staat,
woedend met zijn pvc buis in het rond zwaait.

De twee broertjes maken dat ze weggomen.

De meeuwen die kunnen,
laten hun ontlasting vallen.
En ja, het Monclerjasje met bontkraag
is de Achillespees van Freek uit de Achillesstraat.
Want hij is nu buiten zinnen bij het zien
van de vele natte meeuwenvlokken op zijn jasje.
Ongecontroleerd rent hij achter ons aan,
links, rechts, draait, voor, achter,
slaat met zijn pvc buis als een waanzinnige,
en dan wonder o wonder,
komen over de Stadionweg de reigers aangevlogen.
Hulp nodig?
Freek slaat,
links, rechts, voor, achter.
Fernandes wordt overmoedig
maakt zijn laatste duikvlucht
 rakelings over 't hoofd van Freek.
Kijk uit Fernandes, kijk uit.

De pvc buis raakt de kop van Fernandes.
Hard, genadeloos hard, Fernandes. *Gil*.

Een vreemde stilte hangt er boven het Olympisch Stadion,
een stilte als voor een storm.

Gilt.

Fernandes.
Fernandes vliegt naar boven,
in een rechte lijn,
hoger, hoger, steeds hoger, steeds hoger.
Totdat hij alleen nog maar een vlekje,
een stipje, een speldenprikje is.

Totdat hij helemaal verdwenen is
verdwenen in de blauwe lucht.

Wacht op mij Fernandes, wacht op mij.

Freek is inmiddels naar huis gehold,
zijn zwart jack voorgoed naar de filistijnen.

Je bent te ver, Fernandes, je bent veel te ver.

Uitgeput land ik op het dak van de Citroën garage.
Zoek tevergeefs in de blauwe lucht.
Sam zoekt tevergeefs in de blauwe lucht.
De reigers en de meeuwen zoeken tevergeefs in de blauwe lucht.

Pianomuziek: we zullen doorgaan

Mia Dolores:
Fernandes. Fernandes?
Waar ben je?

11. We zullen doorgaan

We zullen doorgaan

**We zullen doorgaan, met de stootkracht van de milde kracht
Om door te gaan, in de sprakeloze nacht
We zullen doorgaan, we zullen doorgaan, tot we samen zijn**

**We zullen doorgaan, met de wankelende zekerheid
Om door te gaan, in een mateloze tijd
We zullen doorgaan, we zullen doorgaan, tot we samen zijn**

Alleen muziek

Mia Dolores:
Boven het stadion zeilt een meeuw.
Fernandes?
Zijn stevige gespierde vleugels gestrekt
in de strak blauwe hemel.
Fernandes?
Dichterbij, steeds dichterbij.
Fernandes?
Dan landt hij op het dak van de garage.

Fernandes.

Stil, zegt hij, stil maar.

Maar verlegen vraag ik, en nu?

Tja zegt hij.

Ja?

Iets driehoekerigs, misschien?

Sam komt samen met zijn moeder Heleen van Dam naar buiten,
een mand vol vissenkoppen in haar armen, ze zet de mand op het plein,
en voor de tweede keer stijgt er een golf
van uitzinnig gejuich uit het Stadion omhoog.

Iets driehoekerigs, zeg ik,

terwijl we onze vette snavels aan onze veren afvegen.

Natuurlijk Fernandes, de eerste drie dagen van de week bij Sam,

de rest van de week bij mij, is dat een deal? Is dat een Deal?

Kom zegt hij, mee naar de droogdokken in 't Oosterdok,

daar gebeurt het, vraag het maar aan je oom.

Kom Mia Dolores.

Aan zijn ogen zie ik dat hij veranderd is,

of zijn zijn ogen spiegels en ben ik 't die veranderd is?

Ouder misschien?

Natuurlijk, lach ik verleidelijk, natuurlijk, lach ik sensueel.

En alle twee tegelijk slaan we onze vleugels uit,

vliegen over de stad,

de Stadionweg, de Ceintuurbaan, de Ferdinand Bol.

Natuurlijk Fernandes, natuurlijk.

En we zeilen over de nooit slapende stad,

met zijn zwervers en daklozen.

De stad waar het krioelt van nieuw leven.

Natuurlijk Fernandes, natuurlijk.

En daar in de droogdokken in 't Oosterdok

gebeurt het, en terwijl mijn meeuwenhart klopt in mijn keel

stroomt mijn meeuwenlijf vol warm geluk,

aan het einde van deze wonderbaarlijke lentedag.

We zullen doorgaan, met het zweet op ons gezicht

Om alleen door te gaan, in een loopgraaf zonder licht

We zullen doorgaan, we zullen doorgaan, tot we samen zijn

We zullen doorgaan, telkens als we stilstaan

Om weer door te gaan, naakt in de orkaan

We zullen doorgaan, we zullen doorgaan, tot we samen zijn

**We zullen doorgaan, als niemand meer verwacht
Dat we weer doorgaan, in een sprakeloze nacht
We zullen doorgaan, we zullen doorgaan
Tot we samen zijn**

11 Oktober 2009.